

II

(Acte fără caracter legislativ)

REGULAMENTE

REGULAMENTUL DELEGAT (UE) 2018/171 AL COMISIEI

din 19 octombrie 2017

de completare a Regulamentului (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului în ceea ce privește standardele tehnice de reglementare pentru pragul de semnificație al obligațiilor din credite restante

(Text cu relevanță pentru SEE)

COMISIA EUROPEANĂ,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene,

având în vedere Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind cerințele prudențiale pentru instituțiile de credit și societățile de investiții și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 ⁽¹⁾, în special articolul 178 alineatul (6) al treilea paragraf,

întrucât:

- (1) Întrucât condițiile de piață și condițiile economice sunt similare în cadrul aceleiași jurisdicții, autoritățile competente ar trebui să stabilească un prag unic pentru evaluarea importanței semnificative a unei obligații din credite, astfel cum se prevede la articolul 178 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, care să se aplice tuturor instituțiilor din jurisdicțiile lor respective. Un astfel de prag de semnificație, care ar trebui să rămână constant de-a lungul timpului, prezintă și avantajul de a îmbunătăți comparabilitatea cerințelor de capital între instituțiile din cadrul aceleiași jurisdicții.
- (2) Pe de o parte, suma care poate fi considerată a avea importanță semnificativă depinde de nivelul obligației totale din credite. Pe de altă parte, instituțiile au tendința de a considera ne semnificative toate sumele care nu depășesc un anumit nivel, indiferent de relația lor cu obligația totală din credite. Prin urmare, pragul de semnificație ar trebui să aibă două componente: o componentă absolută (o valoare absolută) și o componentă relativă (procentul din totalul obligației din credite pe care o reprezintă valoarea restantă). Prin urmare, obligațiile din credite restante ar trebui considerate a avea o importanță semnificativă atunci când sunt depășite atât limita exprimată ca valoare absolută, cât limita exprimată ca procent.
- (3) Între debitori există diferențe considerabile în ceea ce privește venitul mediu și valoarea medie a obligațiilor din credite. Prin urmare, pragurile de semnificație ar trebui diferențiate în mod corespunzător, cu componente absolute separate ale pragului pentru expunerile de tip retail și pentru alte expuneri.
- (4) Pragul de semnificație ar trebui adaptat la specificul local al fiecărei jurisdicții. Diferențele dintre jurisdicții atât în ceea ce privește condițiile economice, cât și nivelul prețurilor justifică variația componentei absolute a pragului de semnificație de la o jurisdicție la alta. O astfel de diferențiere este însă rareori justificată în cazul componentei relative. Prin urmare, componenta relativă ar trebui, în principiu, să fie aceeași în toate jurisdicțiile, iar în cazul componentei absolute ar trebui să fie permisă o anumită flexibilitate. Autoritățile competente vor putea astfel să stabilească pragul de semnificație la un nivel corespunzător, până la o anumită valoare maximă, în funcție de condițiile specifice jurisdicției lor respective.

⁽¹⁾ JO L 176, 27.6.2013, p. 1.

- (5) Deși condițiile pentru stabilirea pragului de semnificație ar trebui armonizate între diferitele jurisdicții din Uniune, unele diferențe între nivelurile pragurilor aplicabile în diferitele jurisdicții ar trebui autorizate în continuare, întrucât reflectă diferitele niveluri de risc care sunt percepute ca fiind rezonabile de către autoritățile competente relevante, dat fiind specificul pieței lor naționale. Nivelul adecvat al pragului de semnificație ar trebui, prin urmare, discutat în cadrul diferitelor colegii de supraveghetori.
- (6) Pragul de semnificație poate avea un impact semnificativ asupra calculului cerințelor de capital și a pierderilor estimate pentru toate instituțiile din jurisdicția relevantă, indiferent de metoda utilizată pentru acest calcul. Din aceste motive, atunci când definesc pragul de semnificație, autoritățile competente ar trebui să țină seama de o serie de factori, inclusiv de caracteristicile de risc specifice expunerilor de tip retail. Caracteristicile de risc specifice expunerilor de tip retail ar trebui tratate separat de cele specifice altor tipuri decât expunerile de tip retail.
- (7) Ar putea fi necesar, de asemenea, ca pragul de semnificație stabilit de către o autoritate competentă a unei anumite jurisdicții să fie aplicat de către instituțiile care desfășoară activități transfrontaliere. Astfel, nivelul pragului stabilit de autoritatea competentă dintr-o altă jurisdicție ar putea fi un factor important atunci când o autoritate competentă evaluează dacă nivelul de risc reflectat de un anumit prag este rezonabil. Prin urmare, pragurile de semnificație definite de autoritățile competente ar trebui să fie transparente și ar trebui notificate Autorității Bancare Europene (ABE), astfel încât acestea să poată fi făcute publice.
- (8) Autoritățile competente ar trebui să stabilească pragul de semnificație la un nivel corespunzător nivelului de risc pe care îl consideră rezonabil. Întrucât acest nivel de risc depinde de modul în care se aplică pragul de semnificație în procesul de identificare a stării de nerambursare, este necesar ca, atunci când stabilesc acest prag, autoritățile competente să formuleze anumite ipoteze cu privire la modul în care se vor calcula valorile și procentul care urmează a fi comparate cu componenta absolută și cu componenta relativă a pragului de semnificație și cu privire la etapa procesului de identificare a stării de nerambursare în care se aplică pragul de semnificație. În acest context, pragul ar trebui să fie stabilit astfel încât instituțiile să fie în măsură să identifice debitorii care prezintă riscuri mult mai mari din cauza unor plăți parțiale sau neregulate, dar efectuate în mod sistematic cu întârziere, și să identifice în timp util o obligație din credite restante de importanță semnificativă.
- (9) Importanța semnificativă a obligațiilor din credite restante face parte din definiția stării de nerambursare prevăzută la articolul 178 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013. Pentru instituțiile care utilizează abordarea bazată pe modele interne de rating („abordarea IRB”), orice modificare adusă acestei definiții duce la schimbări semnificative în sistemele de rating care sunt utilizate pentru calcularea cerințelor de fonduri proprii pentru riscul de credit. Prin urmare, autoritatea competentă nu ar trebui să modifice pragul de semnificație, cu excepția cazului în care acesta este inadecvat ca urmare a modificării condițiilor de piață sau a condițiilor economice, fapt ce conduce la denaturări semnificative în procesele de identificare a stării de nerambursare.
- (10) Autorităților competente ar trebui să li se permită să amâne aplicarea pragurilor de semnificație în cazul instituțiilor care trebuie să efectueze modificări semnificative ale modelelor lor IRB și în cazul instituțiilor care întâmpină dificultăți în aplicarea acestor praguri întrucât abordarea lor anterioară pentru determinarea importanței semnificative a expunerilor restante este mult diferită de pragurile respective. În plus, în cazul instituțiilor care folosesc abordarea IRB, dar care aplică abordarea standardizată pentru o parte din expunerile lor, în temeiul articolului 148 sau al articolului 150 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, data de aplicare a noilor praguri de semnificație ar trebui să fie aceeași pentru toate expunerile instituțiilor respective. Cu toate acestea, pentru a se evita întârzierile excesive în aplicarea pragurilor pe întreg teritoriul Uniunii, prelungirea termenelor ar trebui să fie limitată.
- (11) Autorităților competente ar trebui să li se acorde suficient timp pentru a efectua analiza cuprinzătoare necesară pentru stabilirea pragului de semnificație la un nivel rezonabil.
- (12) Prezentul regulament are la bază proiectele de standarde tehnice de reglementare transmise Comisiei de către ABE.
- (13) ABE a efectuat consultări publice deschise cu privire la proiectul de standarde tehnice de reglementare pe care se bazează prezentul regulament, a analizat costurile și beneficiile potențiale aferente și a solicitat avizul Grupului părților interesate din domeniul bancar, instituit în conformitate cu articolul 37 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽¹⁾,

⁽¹⁾ Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de instituire a Autorității europene de supraveghere (Autoritatea Bancară Europeană), de modificare a Deciziei nr. 716/2009/CE și de abrogare a Deciziei 2009/78/CE a Comisiei (JO L 331, 15.12.2010, p. 12).

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

Articolul 1

Condiții pentru stabilirea pragului de semnificație pentru expunerile de tip retail

(1) Autoritatea competentă stabilește un prag de semnificație unic pentru expunerile de tip retail aplicabil tuturor instituțiilor din jurisdicția sa.

Cu toate acestea, în cazul instituțiilor care aplică definiția stării de nerambursare prevăzute la articolul 178 alineatul (1) primul paragraf literele (a) și (b) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 la nivelul unei anumite facilități de credit, autoritatea competentă poate fixa un prag de semnificație unic separat pentru expunerile de tip retail.

(2) Pragul de semnificație menționat la alineatul (1) primul paragraf este alcătuit dintr-o componentă absolută și o componentă relativă.

Componenta absolută se exprimă ca valoarea maximă a sumei tuturor quantumurilor restante pe care un debitor le datorează instituției, întreprinderii-mamă a instituției sau uneia dintre filialele acesteia („obligații din credite restante”). Valoarea maximă nu poate depăși 100 EUR sau echivalentul acestei sume în moneda națională.

Componenta relativă se exprimă sub formă de procent care reflectă raportul dintre valoarea obligației din credite restante și valoarea totală a tuturor expunerilor bilanțiere față de acel debitor ale instituției, întreprinderii-mamă a instituției sau uneia dintre filialele acesteia, excluzând expunerile din titluri de capital. Procentul trebuie să fie între 0 % și 2,5 % și este fixat la 1 % atunci când reflectă un nivel de risc pe care autoritățile competente îl consideră rezonabil în conformitate cu articolul 3.

(3) Pragul de semnificație menționat la alineatul (1) al doilea paragraf se stabilește în conformitate cu condițiile stabilite la alineatul (2), cu singura diferență că „obligația din credite restante” și „valoarea totală a tuturor expunerilor bilanțiere față de acel debitor ale instituției, excluzând expunerile din titluri de capital” se referă la valoarea obligațiilor din credite ale debitorului care rezultă dintr-o singură facilități de credit acordată de instituție, de întreprinderea-mamă sau de una dintre filialele acesteia.

(4) Atunci când stabilește pragul de semnificație în conformitate cu prezentul articol, autoritatea competentă ține cont de caracteristicile de risc ale expunerilor de tip retail și de specificarea expunerilor de tip retail, astfel cum se prevede la articolul 147 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 pentru băncile care aplică abordarea bazată pe modele interne de rating și, respectiv, la articolul 123 din regulamentul menționat pentru instituțiile care aplică abordarea standardizată.

(5) Atunci când stabilește pragul de semnificație în conformitate cu prezentul articol, autoritatea competentă consideră că debitorul este în stare de nerambursare atunci când atât limita exprimată sub formă de componentă absolută a pragului de semnificație, cât și limita exprimată sub formă de componentă relativă a pragului de semnificație sunt depășite, fie timp de 90 de zile consecutive, fie timp de 180 de zile consecutive, în cazul în care toate expunerile incluse în calculul obligației din credite restante sunt garantate cu bunuri imobile locative sau cu bunuri imobile comerciale aparținând unor IMM-uri, iar termenul de 90 de zile a fost înlocuit cu termenul de 180 de zile în conformitate cu articolul 178 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 pentru expunerile respective.

Articolul 2

Pragul de semnificație pentru alte tipuri de expuneri decât expunerile de tip retail

(1) O autoritate competentă stabilește un prag de semnificație unic pentru alte tipuri de expuneri decât expunerile de tip retail aplicabil tuturor instituțiilor din jurisdicția sa.

(2) Pragul de semnificație menționat la alineatul (1) se stabilește în conformitate cu condițiile prevăzute la articolul 1 alineatul (2); singura diferență este legată de componenta absolută a pragului de semnificație care nu poate depăși 500 EUR sau echivalentul acestei sume în moneda națională.

(3) Atunci când stabilește pragul de semnificație în conformitate cu prezentul articol, autoritatea competentă ține cont de caracteristicile de risc ale celorlalte tipuri de expuneri decât expunerile de tip retail.

(4) Atunci când stabilește pragul de semnificație în conformitate cu prezentul articol, autoritatea competentă consideră că debitorul este în stare de nerambursare atunci când atât limita exprimată sub formă de componentă absolută a pragului de semnificație, cât și limita exprimată sub formă de componentă relativă a pragului de semnificație sunt depășite, fie timp de 90 de zile consecutive, fie timp de 180 de zile consecutive, în cazul în care expunerile incluse în calculul obligației din credite restante sunt expuneri față de entități din sectorul public, iar termenul de 90 de zile a fost înlocuit cu termenul de 180 de zile în conformitate cu articolul 178 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 pentru expunerile respective.

Articolul 3

Nivelul de risc

Autoritatea competentă consideră că un prag de semnificație reflectă un nivel rezonabil de risc, în conformitate cu cerințele de la articolul 178 alineatul (2) litera (d) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, atunci când acest prag nu conduce la recunoașterea unui număr excesiv de cazuri de nerambursare determinate de alte circumstanțe decât dificultățile financiare ale debitorului și nici la întârzieri semnificative în recunoașterea stărilor de nerambursare care sunt determinate de dificultățile financiare cu care se confruntă un debitor.

Articolul 4

Notificarea pragurilor de semnificație

Autoritatea competentă notifică ABE pragurile de semnificație stabilite în jurisdicția sa. Atunci când stabilește componenta relativă a unui prag de semnificație la un procent mai mare sau mai mic de 1 %, autoritatea competentă prezintă ABE motivele care au stat la baza acestei decizii.

Articolul 5

Actualizarea pragurilor de semnificație

În cazul în care componenta absolută a pragului de semnificație se exprimă într-o altă monedă decât euro și în cazul în care, din cauza volatilității cursurilor de schimb valutar, echivalentul acestei componente depășește 100 EUR pentru expunerile de tip retail sau 500 EUR pentru alte tipuri de expuneri decât expunerile de tip retail, pragul rămâne neschimbat, cu excepția cazului în care autoritatea competentă demonstrează ABE că pragul de semnificație nu mai reflectă un nivel de risc pe care autoritatea competentă îl consideră rezonabil.

Articolul 6

Data de la care se aplică pragurile de semnificație

Autoritatea competentă stabilește, pentru aplicarea pragului de semnificație, o dată care poate varia în funcție de diferitele categorii de instituții, dar care nu poate fi ulterioară datei de 31 decembrie 2020 pentru instituțiile care utilizează abordarea standardizată prevăzută în partea a treia titlul II capitolul 2 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.

Articolul 7

Intrarea în vigoare

Prezentul regulament intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Acesta se aplică de la 7 mai 2018.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre.

Adoptat la Bruxelles, 19 octombrie 2017.

Pentru Comisie
Președintele
Jean-Claude JUNCKER
